

เอกสารประกอบการบรรยาย เพิ่มเติม

โครงการเสริมสร้างหลักปฏิบัติราชการที่ดีจากคำวินิจฉัย
ของศาลปกครองให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชน
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖

หัวข้อ “คดีพิพาทเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล”

วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๖๖

ศาลปกครองสุพรรณบุรี

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษา หรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ กระทำการ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่งหรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำ โดย**ไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่**หรือ**ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย** หรือโดย**ไม่ถูกต้อง ตามรูปแบบขั้นตอน** หรือ**วิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น** หรือ โดย**ไม่สุจริต** หรือมีลักษณะเป็นการ**เลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม** หรือมีลักษณะเป็นการ**สร้าง ขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร** หรือเป็นการ**ใช้ดุลพินิจ โดยมีชอบ**

การสรรหาและคัดเลือก

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. ๕๒๐/๒๕๔๘ **คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๕๘/๒๕๕๐**

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยเพียงประเด็นเดียวว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไม่บรรจุผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการทหารในตำแหน่งพลขับเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามระเบียบกระทรวงกลาโหม ว่าด้วยการบรรจุ การโอนและการบรรจุกลับเข้ารับราชการ พ.ศ.๒๕๒๙ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการสอบคัดเลือกทหารกองหนุนเข้ารับราชการเป็นข้าราชการทหาร โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และข้อกำหนดการบรรจุให้หลีกเลี่ยงการบรรจุผู้มีประวัติคดีอาญาเข้ารับราชการโดยเฉพาะข้อหาฆ่าเสพติดทุกประเภท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้กำหนดคุณสมบัติของผู้สมัครตามข้อ ๒.๕ ว่าผู้สมัครต้องไม่ใช่ผู้เคยมีประวัติคดีอาญาทุกประเภท และไม่อยู่ในระหว่างเป็นผู้ต้องหาคดีอาญา ซึ่งการกำหนดคุณสมบัติดังกล่าวเป็นการออกระเบียบปลีกย่อยที่ไม่สอดคล้องและเกินกว่าระเบียบกระทรวงกลาโหม ว่าด้วยการบรรจุ การโอน และการบรรจุกลับเข้ารับราชการ พ.ศ.๒๕๒๙ เพราะคุณสมบัติผู้ที่จะได้รับการบรรจุเข้ารับราชการทหารตามระเบียบดังกล่าว ข้อ ๕.๙ มีเพียงว่า ไม่ใช่ผู้ที่เคยต้องโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาลในคดีอาญา การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกำหนดคุณสมบัติปลีกย่อยที่ไม่สอดคล้องและเกินกว่าระเบียบหลักดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการบรรจุผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการทหารตามสิทธิที่สอบได้ โดยให้เรียกบรรจุผู้ฟ้องคดีในลำดับแรกที่สามารถกระทำได้ จึงเป็นการชอบแล้วอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๑๑๖/๒๕๔๖ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๔๒/๒๕๔๗

มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้วางหลักแห่งความเสมอภาคไว้ ซึ่งหลักดังกล่าวนี้องค์กรต่างๆ ของรัฐ รวมทั้งฝ่ายปกครองต้องปฏิบัติ ต่อบุคคลที่เหมือนกันในสาระสำคัญอย่างเดียวกัน และปฏิบัติต่อบุคคลที่แตกต่างกัน ในสาระสำคัญแตกต่างกันออกไปตามลักษณะเฉพาะของแต่ละคน การปฏิบัติต่อบุคคลที่เหมือนกันในสาระสำคัญแตกต่างกันก็ดี หรือการปฏิบัติต่อบุคคลที่แตกต่างกัน ในสาระสำคัญอย่างเดียวกันก็ดี ย่อมขัดต่อหลักความเสมอภาค จึงเห็นได้ว่า หลักความเสมอภาคไม่ได้บังคับให้องค์กรต่างๆ ของรัฐ ต้องปฏิบัติต่อบุคคลทุกคน อย่างเดียวกัน ตรงกันข้าม กลับบังคับให้ต้องปฏิบัติต่อบุคคลที่แตกต่างกันในสาระสำคัญแตกต่างกันออกไปตามลักษณะเฉพาะของแต่ละคน เฉพาะต่อบุคคลที่เหมือนกันในสาระสำคัญเท่านั้นที่องค์กรต่างๆ ของรัฐ ต้องปฏิบัติต่อบุคคลเหล่านั้นอย่างเดียวกัน อย่างไรก็ตาม การแบ่งแยกบุคคลออกเป็นประเภทๆ แล้วปฏิบัติต่อบุคคลต่างประเภทกัน แตกต่างกันไปนั้น มาตรา ๓๐ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้วางข้อจำกัดการกระทำดังกล่าวขององค์กรต่างๆ ของรัฐไว้ว่า การนำเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกาย หรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาอ้างเพื่อเลือกปฏิบัติต่อบุคคลให้แตกต่างกัน หากเป็นไปโดยไม่เป็นธรรม ก็ย่อมถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลโดยไม่เป็นธรรมเช่นเดียวกัน ดังนั้น หากการเลือกปฏิบัติต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างดังกล่าว โดยไม่มีเหตุผลที่หนักแน่นควรค่าแก่การรับฟัง ย่อมถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ซึ่งต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยดังกล่าว เมื่อปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีแม้จะมีรูปกายพิการแต่ความพิการดังกล่าวไม่ถึงขนาดที่ไม่อาจช่วยเหลือตัวเองได้หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่การงานโดยปกติได้ โดยงานที่ผู้ฟ้องคดีเคยทำในขณะที่เป็นทนายความมาแล้วนั้นมีลักษณะทำนองเดียวกับงานของข้าราชการอัยการ แม้สภาพทางกายจะพิการแต่ความแตกต่างดังกล่าวไม่ถึงขั้นจะเป็นอุปสรรคอย่างมากต่อการปฏิบัติหน้าที่ การไม่รับสมัครผู้ฟ้องคดีในการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการอัยการในตำแหน่งอัยการผู้ช่วย จึงเป็นการใช้ดุลพินิจวินิจฉัยโดยไม่ชอบด้วยมาตรา ๓๓ (๑๑) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการฯ และเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๔๒๓/๒๕๔๘ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๙๔/๒๕๕๔

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจาก เมื่อคดีนี้ปรากฏว่า คณะอนุกรรมการสรรหาบุคคลได้ทำการสรรหาบุคคลเพื่อบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่สิทธิมนุษยชน ๓ โดยวิธีการคัดเลือกเฉพาะผู้ที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีเกียรตินิยม สาขานิติศาสตร์ เพียงสาขาเดียวเท่านั้น ที่ให้สิทธิเข้ารับการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งเห็นได้ว่าการดำเนินการสรรหาบุคคลของ คณะอนุกรรมการสรรหาบุคคลดังกล่าวเป็นการตัดสิทธิของบุคคลที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีเกียรตินิยมทาง สังคมศาสตร์หรือสาขาวิชาอื่นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดซึ่งควรมีโอกาสที่จะได้รับการคัดเลือกเช่นเดียวกับผู้จบ การศึกษาระดับปริญญาตรีเกียรตินิยม สาขานิติศาสตร์ที่ได้รับสิทธิให้เข้ารับการคัดเลือกดังกล่าว ดังนั้น การที่ คณะอนุกรรมการสรรหาบุคคลตัดโอกาสบุคคลผู้ที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีเกียรตินิยมทางสังคมศาสตร์ และ สาขาวิชาอื่นไม่ให้มีสิทธิเข้ารับการสอบคัดเลือกเพื่อเข้ารับราชการในตำแหน่งเจ้าหน้าที่สิทธิมนุษยชน ๓ จึงเป็นการ เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมและเป็นการขัดต่อหลักความเสมอภาคตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร ไทย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติไม่ยอมรับผลการคัดเลือกบุคคลของคณะอนุกรรมการสรรหาบุคคล โดยเห็นว่าเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมนั้น มติดังกล่าวจึงเป็นมติที่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาศัยมติ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกประกาศลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ไม่ดำเนินการบรรจุผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการ ประกาศของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว จึงเป็นประกาศที่ชอบด้วยกฎหมายด้วย ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้นชอบแล้ว

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๗๘๕/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๔๑๔/๒๕๕๔

ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่งโดยปริยายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓๓ เป็นผู้สอบไม่ผ่าน ภาค ก ในการคัดเลือกข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเพื่อบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการสถานศึกษาและผู้ช่วยผู้อำนวยการสถานศึกษาในการประกาศผลสอบ ภาค ก เมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษา โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีนำคะแนนสอบในวิชาที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓๓ มีปัญหาเกี่ยวกับการระบายรหัสประจำตัวสอบ ทั้งการระบายรหัสประจำตัวสอบผิดตำแหน่ง และไม่ได้ระบายรหัสประจำตัวสอบ มารวมในบัญชีกรอกคะแนน (แบบ ต.๒ ข) และประกาศรายชื่อผู้ที่คะแนนผ่านเกณฑ์การคัดเลือก ให้เป็นผู้สอบผ่าน ภาค ก ต่อไป โดยคดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นมีเหตุผลรับฟังได้หรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องพิจารณาก่อนว่า คำสั่งโดยปริยายให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓๓ เป็นผู้สอบไม่ผ่าน ภาค ก ในการคัดเลือกข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการสถานศึกษาและผู้ช่วยผู้อำนวยการสถานศึกษา เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องพิจารณาก่อนว่า แนวปฏิบัติในการตรวจกระดาษคำตอบและประมวลผลการสอบแข่งขันด้วยเครื่องจักร ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ ยังมีผลใช้บังคับหรือไม่ตามมาตรา ๑๓๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้บัญญัติให้นำระเบียบหรือข้อบังคับเดิมมาใช้บังคับโดยอนุโลม ในกรณีที่ยังไม่มีระเบียบหรือข้อบังคับในเรื่องนั้นออกมาบังคับใช้เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่ายังไม่มีระเบียบหรือข้อบังคับในเรื่องดังกล่าวออกมาใช้บังคับ แนวปฏิบัติในการตรวจกระดาษคำตอบและประมวลผลการสอบแข่งขันด้วยเครื่องจักร ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓ จึงยังมีผลใช้บังคับอยู่โดยอนุโลม ประเด็นต่อมาในการสอบ ภาค ก ซึ่งมีการสอบ

สองวิชาผู้ฟ้องคดีส่วนใหญ่ได้ระบายรหัสประจำตัวสอบในกระดาษคำตอบผิดตำแหน่งไปวิชาหนึ่งส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๑๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓๓ ไม่ได้ระบายรหัสประจำตัวสอบในกระดาษคำตอบวิชาหนึ่ง แต่เครื่องตรวจได้ตรวจให้คะแนน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่นำคะแนนในวิชาที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓๓ มีปัญหาเกี่ยวกับการระบายรหัสประจำตัวสอบ ไปรวมกับคะแนนอีกวิชาหนึ่ง ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามสิบสองคนดังกล่าวมีคะแนนไม่ถึงเกณฑ์การคัดเลือก จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ แนวปฏิบัติในการตรวจกระดาษคำตอบและประมวลผลการสอบแข่งขันด้วยเครื่องจักรได้กำหนดว่า กรณีที่เครื่องไม่สามารถตรวจให้คะแนนกระดาษคำตอบแผ่นนั้นๆ ได้ จะไม่มีการแก้ไขผลคะแนนให้ ก็เพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการตรวจให้คะแนน เป็นระเบียบภายในเพื่ออำนวยความสะดวกในการตรวจกระดาษคำตอบและประมวลผลการสอบ แต่การคัดเลือกข้าราชการครูเพื่อดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการสถานศึกษาและผู้อำนวยการสถานศึกษา เป็นการทดสอบความรู้ความสามารถของผู้เข้ารับการคัดเลือก การกระทำที่จะมีผลถึงขนาดให้การทดสอบความรู้ความสามารถเสียไปต้องเป็นการกระทำที่กระทบต่อสาระสำคัญของการทดสอบความรู้ความสามารถ เช่น การทุจริตในการสอบ เป็นต้น การระบายรหัสประจำตัวสอบไม่ตรงกับเลขรหัสประจำตัวสอบนั้นไม่กระทบต่อสาระสำคัญของการทดสอบความรู้ความสามารถของผู้เข้าสอบ เมื่อคดีนี้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีการทุจริตในการสอบและมีผลคะแนนออกมาแล้ว ซึ่งการตรวจสอบชื่อผู้เข้าสอบในกระดาษคำตอบที่มีการระบายรหัสประจำตัวสอบไม่ตรงกับเลขรหัสประจำตัวสอบจะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้รับความสะดวก และก่อให้เกิดความล่าช้าในการตรวจคะแนนและประมวลผลคะแนนเท่านั้น แต่ไม่ได้ทำให้สาระสำคัญในการคัดเลือกดังกล่าวเสียไป การนำแนวปฏิบัติในการตรวจกระดาษคำตอบและประมวลผลการสอบแข่งขันด้วยเครื่องจักร ที่เป็นแนวปฏิบัติเพื่อความสะดวกรวดเร็วในการตรวจกระดาษคำตอบและประมวลผลมาตัดสิทธิในคะแนนของผู้ฟ้องคดีทั้งสามสิบสองคนจึงขัดต่อเจตนารมณ์ทางกฎหมายของการทดสอบความรู้

ความสามารถเพื่อคัดเลือกรองผู้อำนวยการและผู้อำนวยการสถานศึกษาตามมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อมาในขั้นตอนการตรวจให้คะแนนและประมวลผลคะแนนพบว่า มีผู้เข้าสอบระบายรหัสประจำตัวสอบไม่ตรงกับเลขรหัสประจำตัวสอบ กรณีจึงไม่ได้มีความผิดพลาดของผู้เข้าสอบเพียงฝ่ายเดียวแต่มีความผิดพลาดของกรรมการกำกับห้องสอบประกอบด้วยจึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นกรณีที่กระดาศคำตอบไม่สามารถตรวจได้อันเนื่องมาจากความผิดพลาดของผู้เข้าสอบ ตามข้อ ๒.๑.๒ ของแนวปฏิบัติในการตรวจกระดาษคำตอบและประมวลผลการสอบแข่งขันด้วยเครื่องจักรจากเหตุผลดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่อาจนำแนวปฏิบัติในการตรวจกระดาษคำตอบและประมวลผลการสอบแข่งขันด้วยเครื่องจักร มาตัดสิทธิผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓๓ ที่จะได้คะแนน ในวิชาที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามสิบสองคนดังกล่าวระบายรหัสประจำตัวสอบไม่ตรงกับรหัสประจำตัวสอบได้คำสั่งโดยปริยายที่ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามสิบสองคนเป็นผู้สอบไม่ผ่าน ภาค ก ในการคัดเลือกข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เพื่อบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการสถานศึกษาและผู้อำนวยการสถานศึกษาจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๘๔๘/๒๕๕๔ **คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๕๑๔/๒๕๕๗**

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นเพิกถอนมติของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่รับผู้ฟ้องคดีเข้าเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ ประจำปี ๒๕๕๐ โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการบรรจุผู้ฟ้องคดีเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ เนื่องจากมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ แม้ไม่ใช่กฎหมาย แต่ก็มีผูกพันในการใช้ดุลพินิจของผู้ฟ้องคดีทั้งสาม เนื้อหามติคณะรัฐมนตรีฉบับดังกล่าว เป็นการให้โอกาสเฉพาะผู้ที่เคยเป็นผู้เสพเท่านั้น ไม่รวมถึงผู้ผลิตหรือผู้ค้า และประการสำคัญได้กำหนดว่าผู้ที่เคยเสพนั้นต้องพ้นจากสภาพการใช้จ่ายและมีหนังสือรับรองจากแพทย์ เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษากลับเป็นยกฟ้อง แต่ให้คุ้มครองประพฤติผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑ ปี โดยวางเงื่อนไขต่างๆ แสดงว่าศาลมิได้ตัดสินว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามฟ้อง แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะเคยเสพยาบ้ามาแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีก็มีได้มีประวัติเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดหลังคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ กรณีจึงถือได้ว่าขณะพิจารณาคุณสมบัติของผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามใช้ดุลพินิจไม่รับผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการเป็นข้าราชการตำรวจ เนื่องจากถือว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีนั้น จึงเป็นการใช้ดุลพินิจไปโดยยังไม่ได้พิจารณาถึงมติคณะรัฐมนตรี และข้อเท็จจริงที่เป็นกรณีเฉพาะเรื่อง เป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบการที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไม่ให้ผู้ฟ้องคดีผ่านการคัดเลือกด้วยวิธีสอบเข้าเป็นนักเรียนพลตำรวจ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองจึงสั่งให้เพิกถอนมติของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่รับผู้ฟ้องคดีเข้าเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๑๓๘๖/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๔๓๑/๒๕๕๗

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนประกาศรายชื่อผู้ได้รับคัดเลือกในการรับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอกผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพหรือเทียบเท่าเพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๕ เฉพาะส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีไม่ผ่านการตรวจร่างกาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ออกคำสั่ง และมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามคำพิพากษา โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการคืนสิทธิในฐานะผู้สมัครสอบที่ผ่านข้อเขียน สมรรถภาพ และผ่านการตรวจร่างกายแล้วให้ผู้ฟ้องคดีทดสอบความเหมาะสมกับตำแหน่ง (สอบสัมภาษณ์) ตามที่ประกาศรับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอกผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพหรือเทียบเท่าเพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ พ.ศ. ๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๕ และหลักเกณฑ์ที่กฎหมายหรือระเบียบในเรื่องดังกล่าวกำหนดและประกาศผลสอบเฉพาะส่วนของผู้ฟ้องคดีต่อไป ทั้งนี้ ภายในหกสิบวันนับจากวันที่คดีถึงที่สุด คำขออนุญาตนี้ให้ยกเนื่องจาก เมื่อพิจารณาเอกสารซึ่งเป็นรูปถ่ายที่ผู้ฟ้องคดีส่งต่อศาลแล้วเห็นได้ว่า รอยที่เกิดจากการลบรอยสักที่อยู่บริเวณกลางหลังระหว่างหัวไหล่และอยู่ใต้ลำคอของผู้ฟ้องคดี มีขนาดของรอยสักเมื่อเทียบกับแผ่นหลังของผู้ฟ้องคดีแล้วมีขนาดไม่ใหญ่มากนัก ประกอบกับรอยที่เกิดจากการลบรอยสักของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นรอยที่ปรากฏในร่มผ้า ไม่เป็นที่เปิดเผย เมื่อสวมใส่เสื้อผ้าหรือเครื่องแบบปฏิบัติหน้าที่แล้ว จะไม่สามารถมองเห็นได้ และประการสำคัญ รอยลบรอยสักของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางในการปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่งที่ผู้ฟ้องคดีสมัครเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการตำรวจแต่อย่างใด รอยที่เกิดจากการลบรอยสักของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงไม่เป็นรอยสักที่ส่วนต่างๆ ของร่างกายซึ่งมีขนาดใหญ่หรือมากจนแลดูน่าเกลียด อันจะเข้าลักษณะต้องห้ามบรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการตำรวจผนวก ก. ท้ายประกาศ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบ

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๘๒๘/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๕๕/๒๕๖๑

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนประกาศผู้ฟ้องคดี เรื่อง ประกาศขึ้นบัญชีผู้สอบแข่งขันได้เพื่อบรรจุบุคคลเป็นพนักงานเทศบาล ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๓ ตำแหน่ง นักพัฒนาชุมชน ระดับสาม เฉพาะในรายชื่อผู้ฟ้องคดี โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีประกาศดังกล่าว และมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษา โดยให้มีประกาศขึ้นบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ในตำแหน่ง นักพัฒนาชุมชน ระดับสาม ใหม่ให้ถูกต้องตามผลคะแนนที่แท้จริง เฉพาะในรายชื่อผู้ฟ้องคดี และให้ประกาศดังกล่าว มีระยะเวลาการขึ้นบัญชีไว้สองปีนับแต่วันที่มีการประกาศ นอกจากนี้แก้ ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากการที่คณะกรรมการสอบภาคความเหมาะสมกับตำแหน่ง (ภาค ค) ใช้ระยะเวลาทดสอบและคำถาม ในเรื่องทั่วไปเกี่ยวกับการทำงานของผู้ฟ้องคดีเพียงเล็กน้อย โดยไม่ปรากฏพฤติการณ์บ่งชี้ถึงความไม่เหมาะสมในด้าน ต่างๆ ของผู้ฟ้องคดีตามที่กำหนดไว้ ประกอบกับการที่ไม่มีการกำหนดกรอบการให้คะแนนไว้ จึงมีลักษณะเป็นการใช้ดุลพินิจตามอำเภอใจของคณะกรรมการสอบภาคความเหมาะสมกับตำแหน่ง (ภาค ค) ซึ่งเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ ทำให้การดำเนินการสอบแข่งขันครั้งนี้ไม่เป็นธรรมและไม่ทำให้ได้ผู้ที่มีความรู้เหมาะสมกับตำแหน่งตามวัตถุประสงค์ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างแท้จริง และการรวมคะแนนภาคความรู้ความสามารถเฉพาะสำหรับตำแหน่ง (ภาค ข) และภาคความเหมาะสมกับตำแหน่ง (ภาค ค) และเรียงลำดับคะแนนเพื่อขึ้นบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ ไม่เป็นไป ตามหลักเกณฑ์ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย อย่างไรก็ตาม คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งศาลมีอำนาจออกคำสั่งบังคับตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ในการเพิกถอน กฎหรือคำสั่งเท่านั้น ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้มีประกาศขึ้นบัญชีผู้สอบแข่งขันได้ในตำแหน่ง นักพัฒนาชุมชน ระดับสาม ใหม่ให้ถูกต้องตามผลคะแนนที่แท้จริง เฉพาะในรายชื่อผู้ฟ้องคดี โดยให้ประกาศดังกล่าว มีระยะเวลาการขึ้นบัญชีไว้สองปีนับแต่วันที่มีการประกาศ จึงไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว แต่ควรระบุไว้เป็นข้อสังเกตท้ายคำพิพากษามาตรา ๖๙ วรรคหนึ่ง (๘) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

การบรรจุและแต่งตั้ง

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๑๗๓๘/๒๕๕๕ **คดีหมายเลขแดงที่ อ.๕๖๖/๒๕๕๙**

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (นายกเทศมนตรีตำบลตำบลชวดทต) ได้อนุมัติให้มีการจัดสอบคัดเลือกพนักงานเทศบาล สายงานผู้ปฏิบัติ ให้ดำรงตำแหน่งสายงานผู้บริหาร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (เทศบาลตำบลตำบลชวดทต) จึงออกประกาศ ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ เพื่อรับสมัครสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุและแต่งตั้งผู้สอบคัดเลือกได้ให้ดำรงตำแหน่งรองปลัดเทศบาล (นักบริหารงานเทศบาล ๖) จำนวน ๑ อัตรา และตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายระดับ ๖ (นักบริหารงานทั่วไป ๖) จำนวน ๒ อัตรา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นใบสมัครสอบในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายระดับ ๖ (นักบริหารงานทั่วไป ๖) ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้สอบได้ในลำดับที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงรายงานผลการสอบคัดเลือกดังกล่าว และขอความเห็นชอบในการบรรจุและแต่งตั้งผู้สอบคัดเลือกได้ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (คณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดนครราชสีมา) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายอำนวยการ (นักบริหารงานทั่วไป ๖) หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกคำสั่งลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ยกเลิกการบรรจุและแต่งตั้ง ผู้ฟ้องคดีในตำแหน่งดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมและ ใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ กระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี คิดเป็นค่าเสียหายโอกาสและค่าเสียหายเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๐๐,๐๐๐ บาท จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้ศาลมี คำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ ที่เห็นชอบให้มีคำสั่งยกเลิกการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดี เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ เรื่อง ยกเลิกการบรรจุแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายอำนวยการ (นักบริหารงานทั่วไป ๖) ให้ดำเนินการสอบสวนทางวินัยแก่เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบที่ปฏิบัติหน้าที่ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหาย ค่าเสียหายโอกาสและเกียรติยศชื่อเสียงวงศ์ตระกูล เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๒๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมศาลแทนผู้ฟ้องคดี

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ยกเลิกการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งนักบริหารงานทั่วไป ๖ (หัวหน้า ฝ่ายอำนวยการ) ตามคำสั่งลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๐ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ และเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายและประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดนครราชสีมากำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจัดทำโครงสร้างการแบ่งส่วนราชการและการกำหนดตำแหน่งภายใต้กรอบมาตรฐานทั่วไป ที่คณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาลได้กำหนดไว้ และให้นำเสนอขอความเห็นชอบต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ออกประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดนครราชสีมา เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของเทศบาล ลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดทำแผนอัตรากำลังในระยะเวลา ๓ ปี อย่างน้อยจะต้องประกอบด้วย การแบ่งงานภายในส่วนราชการ การกำหนดตำแหน่งและระดับตำแหน่งต่างๆ กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีตำแหน่งใดอยู่ในส่วนราชการใด มีระดับตำแหน่งใดให้เป็นไปตามแผนอัตรากำลัง ๓ ปี ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดทำขึ้นและได้รับความเห็นชอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ส่วนการกำหนดตำแหน่งใหม่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอกำหนดเท่าที่จำเป็นและจะต้องจัดสรรงบประมาณตั้งเป็นอัตรากำลังเงินเดือนสำหรับตำแหน่งที่เพิ่มขึ้นใหม่ด้วย การที่พนักงานเทศบาลคนใดจะได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใดนั้น จะต้องได้มีการกำหนดอัตรากำลังตำแหน่งและเงินเดือนสำหรับตำแหน่งนั้นแล้ว ดังนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๐ ที่เห็นชอบในการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งดังกล่าว และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๐ ที่แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งข้างต้น จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๐ เห็นชอบให้มีคำสั่งยกเลิกการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ยกเลิกการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายอำนวยการ (นักบริหารงานทั่วไป ๖) โดยได้มีคำสั่งภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่มีเหตุที่จะให้เพิกถอนการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นบุคคลภายนอกที่กระทำการโดยสุจริต จึงควรได้รับความคุ้มครองเนื่องจากเชื่อโดยสุจริตในความคงอยู่ของคำสั่งทางปกครอง การนำเอาความผิดพลาดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามมาเป็นผลร้ายแก่ผู้ฟ้องคดีย่อมไม่เป็นธรรม นั้น เห็นว่า คำสั่งลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๐ ที่แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งนักบริหารงานทั่วไป ๖ (หัวหน้าฝ่ายอำนวยการ) โดยให้ได้รับอัตรากำลัง ๑๔,๘๑๐ บาท เท่าเดิมคำสั่งดังกล่าวจึงมิใช่คำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งเป็นการให้เงิน หรือให้ทรัพย์สิน

หรือให้ประโยชน์ที่อาจแบ่งแยกได้ ที่การเพิกถอนจะต้องคำนึงถึงความเชื่อโดยสุจริตของผู้รับประโยชน์ แต่เป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อมีการเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ได้รับผลกระทบมีสิทธิร้องขอคำทดแทนความเสียหายเนื่องจากความเชื่อโดยสุจริตในความคงอยู่ของคำสั่งดังกล่าวได้ แต่ต้องร้องขอคำทดแทนภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่ได้รับแจ้งให้ทราบถึงการเพิกถอนนั้นซึ่งการขอคำทดแทนดังกล่าวเป็นคนละกรณีกับการที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าคำสั่งยกเลิกการบรรจุแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ที่ยกเลิกการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งนักบริหารทั่วไป ๖ (หัวหน้าฝ่ายอำนวยการ) จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้วเมื่อคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมิได้กระทำละเมิดผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑จึงไม่มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้องนั้นศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย พิพากษายืน

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๔๑/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๑/๒๕๖๐

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้สอบแข่งขันได้ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ทะเบียน ระดับ ๑ ลำดับที่ ๕ ตามประกาศเทศบาลตำบลเจ้าพระยาสุรศักดิ์ เรื่อง ประกาศรายชื่อและกำหนดหลักเกณฑ์การสอบแข่งขันเพื่อบรรจุบุคคลเป็นพนักงานเทศบาลของเทศบาลตำบลเจ้าพระยาสุรศักดิ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยจั่ว) ได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (เทศบาลตำบลเจ้าพระยาสุรศักดิ์) ได้มีขอใช้บัญชีผู้สอบแข่งขันเพื่อบรรจุและแต่งตั้งเป็นพนักงานส่วนตำบลของเทศบาลตำบลเจ้าพระยาสุรศักดิ์ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หนังสือแจ้งว่าไม่ขัดข้องและยินยอมให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้บัญชีผู้สอบแข่งขันในรายชื่อผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นลำดับที่ที่จะได้รับการบรรจุและแต่งตั้ง แต่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้บรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีตามที่ขอใช้บัญชีดังกล่าว เนื่องจากไม่มีอัตราตำแหน่งว่าง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอใช้บัญชี ผู้สอบแข่งขันได้ โดยไม่มีอัตราตำแหน่งว่าง ทำให้ผู้ฟ้องคดีเสียโอกาสได้รับการเรียกบรรจุและแต่งตั้งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นๆ โดยในระหว่างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอใช้บัญชีดังกล่าวเพื่อบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดี ปรากฏว่ามีผู้สอบแข่งขันได้ในลำดับถัดจากผู้ฟ้องคดีได้รับการเรียกไปบรรจุและแต่งตั้งจนครบแล้ว การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๔๙,๒๐๐ บาท และให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้สอบแข่งขันได้ตามบัญชีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งขอใช้บัญชีผู้สอบแข่งขันได้ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ทะเบียน ระดับ ๑ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งว่าไม่ขัดข้องและยินยอมให้ใช้บัญชีผู้สอบแข่งขันในรายชื่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหน้าที่ต้องดำเนินการเกี่ยวกับการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ได้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ทะเบียน ระดับ ๑ หรือตำแหน่งอื่นที่เทียบเท่าในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ดำเนินการตรวจสอบว่า ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ระดับ ๑ ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อันเป็นตำแหน่งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอใช้บัญชีผู้สอบแข่งขันของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ยังว่างอยู่หรือไม่ ก่อนที่จะมีหนังสือขอใช้บัญชีผู้สอบแข่งขันเพื่อบรรจุและแต่งตั้งเป็นพนักงานส่วนตำบลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการกระทำการด้วยความประมาทเลินเล่อไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของทางราชการ และต่อมาปรากฏว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นได้ขอใช้บัญชีผู้สอบแข่งขันได้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ทะเบียน ระดับ ๑ ลำดับที่ ๖ ถึงลำดับที่ ๑๒ ซึ่งเป็นลำดับถัดจากผู้ฟ้องคดีเพื่อบรรจุ

และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือเทียบเท่าจนครบทุกราย กรณีดังกล่าวย่อมมีผลให้เกิดความเสียหายโดยตรง แก่สิทธิของผู้ฟ้องคดีที่จะได้รับการเรียกให้บรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ทะเบียน ระดับ ๑ หรือตำแหน่ง อื่นที่เทียบเท่าตามลำดับที่ขึ้นบัญชีไว้ตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงแม้ว่าภายหลัง เทศบาลตำบลท่าตูม ได้มีหนังสือขอใช้บัญชีผู้สอบแข่งขันได้ตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อบรรจุและแต่งตั้ง ผู้ฟ้องคดีให้ดำรง ตำแหน่งในสังกัดของเทศบาลตำบลท่าตูมแล้วก็ตาม ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอใช้บัญชีผู้สอบแข่งขันได้ ตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่มิได้ดำเนินการให้มีการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว จึงเป็นการประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่นให้เขาเสียหายแก่สิทธิ อันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นค่าเสียโอกาสที่จะได้รับ การบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งพนักงานส่วนตำบลในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือองค์การปกครอง ส่วนท้องถิ่นอื่น เป็นเงินจำนวน ๑๗,๗๖๖ บาท โดยให้ชำระให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี คำขออื่นนอกจากนี้ ให้ยก นั้น ชอบแล้ว

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๘๓/๒๕๕๖ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๑๘๖/๒๕๖๐

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน เนื่องจากการใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีมิได้ส่อไปในทางไม่สุจริต การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลปลาข้าว เรื่อง ผลการคัดเลือกกรณีมีเหตุพิเศษไม่ต้องสอบแข่งขันเพื่อบรรจุแต่งตั้งเป็นพนักงานครูองค์การบริหารส่วนตำบล ตำแหน่ง ครูผู้ดูแลเด็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลปลาข้าว อำเภอเมืองอำนาจเจริญ จังหวัดอำนาจเจริญ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๔ โดยไม่มีการขึ้นบัญชีผู้ผ่านการคัดเลือกได้ จึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย ต่อมา เมื่อกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้มีหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕ จัดสรรอัตราตำแหน่งและเงินเดือนพนักงานส่วนท้องถิ่นให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลปลาข้าวในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ จำนวน ๒ อัตรา ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการคัดเลือกบุคคลเพื่อดำรงตำแหน่งครูผู้ดูแลเด็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นให้เป็นไปตามนโยบายของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นต่อไป ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลปลาข้าว เรื่อง รับสมัครคัดเลือกกรณีมีเหตุพิเศษไม่ต้องสอบแข่งขัน สำหรับหัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และครูผู้ดูแลเด็กเพื่อบรรจุแต่งตั้งเป็นพนักงานครูองค์การบริหารส่วนตำบล ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๕ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๒๖๘/๒๕๖๐ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๖๓/๒๕๖๓

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืน เนื่องจากตามข้อพิพาท เมื่อปรากฏว่าการจัดสอบแข่งขันเพื่อบรรจุบุคคลเป็นพนักงานส่วนตำบล ในกรณีนี้ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้คะแนนสอบ ภาค ก ๑๖ คะแนน และภาค ข ๒๕ คะแนน ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้สอบแข่งขันได้ตามมาตรฐานทั่วไปที่กำหนดให้ได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๖๐ และไม่ผ่านเกณฑ์ที่จะมีสิทธิได้รับการแต่งตั้งเป็นพนักงานส่วนตำบล การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติเห็นชอบในการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานส่วนตำบล สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งที่มีผลคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์การตัดสิน จึงเป็นมติที่ขัดแย้งกับประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล ก.อบต. จึงมีอำนาจตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๖ วรรคเจ็ด แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่เห็นชอบการบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานส่วนตำบล และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจตามมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ในการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งได้ คำสั่งดังกล่าวที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย และไม่ได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กรณีจึงไม่มีเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดที่จะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี

การย้าย/โอนฯ

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๑๐/๒๕๔๖ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๙๐/๒๕๔๗

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ในการบริหารงานบุคคล นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีอำนาจดุลพินิจตามกฎหมายที่จะสั่งให้ข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานซึ่งมิใช่ส่วนราชการได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่นฯ ประกอบมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดทางวินัยของข้าราชการซึ่งไปปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานที่มีใช้ส่วนราชการฯ แต่การออกคำสั่งดังกล่าวจะต้องเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ คำสั่งดังกล่าวต้องสามารถดำเนินการให้เจตนาธรรมหรือวัตถุประสงค์ตามกฎหมายสำเร็จลุล่วงไปได้เท่านั้น คำสั่งใดก็ตามที่ไม่สามารถทำให้เจตนาธรรมหรือวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับที่ให้อำนาจปรากฏเป็นจริงขึ้นมาได้เลย ย่อมเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบและไม่อาจมีผลใช้บังคับได้ นอกจากนี้ ในการออกคำสั่งนั้นจะต้องมีความจำเป็นในการออกคำสั่งด้วย กล่าวคือ จะใช้อำนาจจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของข้าราชการในสังกัดได้เพียงเท่าที่จำเป็นแก่การดำเนินการให้เป็นไปตามเจตนาธรรมหรือวัตถุประสงค์ของกฎหมายเท่านั้น การจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของข้าราชการในสังกัดเกินขอบเขตแห่งความจำเป็นแก่การดำเนินการให้เป็นไปตามเจตนาธรรมหรือวัตถุประสงค์ของกฎหมาย ย่อมเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบเช่นกันและคำสั่งดังกล่าวมหาชนจะต้องได้รับประโยชน์มากกว่าความเสียหายที่ผู้รับคำสั่งได้รับ กรณีมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานประจำ ณ ทำเทียบเรือรัชฎา นั้น เป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เมื่อพิจารณาหน้าที่ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ ส่วนอำนาจการของผู้ถูกฟ้องคดี ประกอบกับข้อเท็จจริงในการดำเนินกิจการท่าเทียบเรือดังกล่าว แม้คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานประจำ ณ ทำเทียบเรือรัชฎาจะเป็นไปตามเจตนาธรรมหรือวัตถุประสงค์ตามกฎหมายที่จะทำให้การกำกับดูแลการดำเนินกิจการท่าเทียบเรือรัชฎาสำเร็จลุล่วงไปได้ก็ตาม แต่การกำกับดูแลดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีไม่จำเป็นต้องให้ข้าราชการในสังกัดออกไปปฏิบัติงานเป็นการประจำที่ทำเทียบเรือดังกล่าวก็ได้ เนื่องจากเอกชนเช่าทำเทียบเรือ

รัฐสภาไปดำเนินการแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีมีหน้าที่เพียงตรวจสอบการดำเนินการตามสัญญาของเอกชนเป็นครั้งคราวตามความจำเป็น ประกอบกับปัจจุบันการติดต่อสื่อสารสามารถกระทำได้โดยสะดวก ไม่จำเป็นต้องออกไปนั่งปฏิบัติงานประจำ ณ ท่าเทียบเรือดังกล่าว อีกทั้งผู้ฟ้องคดียังดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ ซึ่งมีอาวุโสรองจากหัวหน้าส่วนอำนวยการ มีหน้าที่ความรับผิดชอบและลักษณะงานที่ต้องปฏิบัติโดยควบคุมตรวจสอบการจัดการงานต่าง ๆ หลายด้าน และส่วนอำนวยการมีกรอบอัตรากำลังจำนวน ๙ อัตรာ และมีข้าราชการตามกรอบอัตรากำลังจริงเพียง ๖ อัตรာ การให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานประจำ ณ ท่าเทียบเรือรัฐสภา จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ของตนเองได้ อันทำให้การบริหารงานบุคคลไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔๗๖/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๔ ในส่วนที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานประจำ ณ ท่าเทียบเรือรัฐสภา จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๗๓๖/๒๕๔๙ **คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๑๒/๒๕๕๒**

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๔๔/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๔ ให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่งานผู้ป่วยนอก เพื่อให้การปฏิบัติงานของโรงพยาบาลนาดีเป็นไปด้วยความเรียบร้อย เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างภายในโรงพยาบาลนาดีมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานภายในหน่วยงานตามความจำเป็นและตามอำนาจบังคับบัญชาที่มีอยู่ อย่างไรก็ตาม การมอบหมายงานดังกล่าวจะต้องมีความเหมาะสม มีเหตุผล และมีกำหนดระยะเวลาตามสมควร เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งที่ต่ำกว่าตำแหน่งที่ครองอยู่โดยมิได้กำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ไว้ และให้บุคคลอื่นมาปฏิบัติหน้าที่แทนผู้ฟ้องคดี ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ประสงค์จะให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งตามคำสั่งจังหวัดปราจีนบุรี ที่ ๒๖๕/๒๕๔๑ อีกต่อไป กรณีจึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งแต่งตั้ง (ย้าย) ผู้ฟ้องคดี คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีอำนาจบรรจุแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๗ ลงมา ตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง (๗) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบคำสั่งจังหวัดปราจีนบุรี ที่ ๑๗๙๒/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๒ และการที่ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๗๖/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๕ แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ระดับปฏิบัติการภายในโรงพยาบาลนาดี โดยให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างานผู้ป่วยนอกตามคำสั่งเดิมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๓๒/๒๕๕๒ **คดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๐๓/๒๕๕๔**

ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนบ้านหมีวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาลพบุรี เขต ๑ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้อำนวยการสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต ๑) แจ้งความประสงค์ขอย้ายสับเปลี่ยนตำแหน่งกับนาย ว. ผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนพัฒนานิคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต ๒ โดยแบบคำร้องขอย้ายที่แนบไปพร้อมกับหนังสือ ฉบับดังกล่าวระบุว่าขอย้ายไปดำรงตำแหน่งที่โรงเรียนพัฒนานิคม หากไม่ได้ย้ายตามโรงเรียนที่ระบุไว้ ขอระงับคำขอ ในขณะที่เดียวกันนาย ว. ก็ได้มีบันทึกข้อความลงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๘ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (ผู้อำนวยการสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต ๒) แจ้งความประสงค์ขอย้ายสับเปลี่ยนตำแหน่งกับผู้ฟ้องคดีพร้อมกับแนบแบบคำร้อง ขอย้ายโดยมีเหตุผลและเงื่อนไขเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี การย้ายผู้อำนวยการสถานศึกษาในคดีนี้จึงเป็นการพิจารณาจาก คำร้องขอย้าย อันเป็นการย้ายตามความประสงค์ของข้าราชการ และโดยที่ข้าราชการแต่ละคนมีเหตุผลและความ จำเป็นเฉพาะตัวที่แตกต่างกัน ทางราชการจึงจำต้องคำนึงถึงเรื่องดังกล่าวและประโยชน์ของทางราชการประกอบด้วย เพื่อให้สมประโยชน์ของทุกฝ่าย กรณีของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นลักษณะการย้ายสับเปลี่ยน แม้ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต ๑ จะมีมติอนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีย้ายไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาลพบุรี เขต ๒ โดยมีได้ระบุว่าเป็นการย้ายสับเปลี่ยนตำแหน่งกับนาย ว. หรือระบุว่าย้ายไปดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถานศึกษาแห่งใดก็ตาม แต่ย่อมเป็นที่ทราบได้ว่ากรณีนี้เป็นการขอย้ายสับเปลี่ยนตำแหน่งกันระหว่างผู้ ฟ้องคดีกับนาย ว. เพราะหลังจากที่นาย ว. ได้ยื่นคำร้องขอย้ายต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต ๒ ชั่วคราว ได้มีมติเมื่อวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๔๘ เห็นชอบกับการย้ายของนาย ว. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มี หนังสือลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๘ ส่งคำร้องขอย้ายพร้อมเอกสารประกอบของนาย ว. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณา พร้อมกับแจ้งด้วยว่านาย ว. มีความประสงค์ ขอย้ายสับเปลี่ยนกับผู้ฟ้องคดี และ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต ๒ มีมติเห็นชอบการย้ายของข้าราชการครูดังกล่าวแล้ว ดังนั้น จึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมรู้ รายละเอียดและข้อเท็จจริงในการย้ายในครั้งนี้เป็น การขอย้ายที่เป็นความประสงค์ของข้าราชการทั้งสองที่จะขอย้าย สับเปลี่ยนตำแหน่งกัน มิใช่เป็นการย้ายตามฤดูกาลโยกย้ายปกติที่เป็นความประสงค์ของทางราชการและเพื่อประโยชน์

ของทางราชการเป็นสำคัญ กรณีนี้จึงไม่สามารถอ้างเหตุผลเพื่อประโยชน์ของทางราชการเป็นสำคัญมาเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาโยกย้ายแต่เพียงอย่างเดียว และสาเหตุที่ตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนพัฒนานิคม ว่างลงก็เนื่องมาจากนาย ว. ได้ขอย้ายสับเปลี่ยนตำแหน่งกับผู้ฟ้องคดีมิใช่เป็นกรณีตำแหน่งว่างลงตามปกติทั่วไปที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจใช้ดุลพินิจออกคำสั่งโยกย้ายตามความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของหน่วยงานได้ การที่ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต ๒ พิจารณาย้ายนาย จ. ผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนหนองม่วง ไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนพัฒนานิคม แทนตำแหน่งของนาย ว. แล้วย้ายผู้ฟ้องคดีไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนหนองรีวิทยา ที่ว่างอยู่ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ได้คำนึงถึงข้อเท็จจริงและเหตุผลของเรื่อง ก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งในทางปฏิบัติที่ถูกต้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชอบที่จะจัดให้มีการประสานงานกันระหว่างอ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาของผู้ประสงค์ย้ายและผู้รับย้าย เพื่อให้การย้ายสับเปลี่ยนในครั้งนี้เป็นไปตามความประสงค์ของผู้ขอย้ายทั้งสอง โดยความเห็นชอบของแต่ละ อ.ก.ค.ศ. เขตพื้นที่การศึกษาแล้วแต่กรณี ตามมาตรา ๕๙ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ หากไม่สามารถอนุมัติรับย้ายผู้ฟ้องคดีมาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษาตามความประสงค์ได้ ก็ชอบที่จะมีมติไม่อนุมัติให้รับย้ายผู้ฟ้องคดี หรือประสานกลับไปยังผู้ฟ้องคดีผ่านทางผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้ยืนยันความประสงค์หรือทบทวนการตัดสินใจในการขอย้ายสับเปลี่ยนตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนพัฒนานิคม ตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องขอ เพื่อให้ผู้ฟ้องคดียังคงสามารถดำรงตำแหน่ง ณ สถานศึกษาเดิมอยู่ต่อไปได้ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๓.๔ ของแบบคำร้องขอย้ายลงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๘ ก่อนที่จะพิจารณามีมติ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกคำสั่งลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ย้ายและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนหนองรีวิทยา ซึ่งไม่เป็นไปตามความประสงค์ของผู้ฟ้องคดีตามที่ได้ระบุไว้ในแบบคำร้องขอย้าย จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย พิพากษายืนให้เพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งและย้ายผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา โรงเรียนหนองรีวิทยา โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับแต่วันที่ออกคำสั่ง

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๖๗๓/๒๕๔๙ **คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๖๓/๒๕๕๓**

อำนาจในการพิจารณาย้ายข้าราชการ ระดับ ๖ และระดับ ๗ เป็นอำนาจของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ โดยความเห็นชอบของ อ.ก.ค. กรม และการย้ายข้าราชการระดับดังกล่าวเป็นอำนาจบังคับบัญชาในการบริหารราชการสำหรับส่วนราชการที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้บังคับบัญชาอยู่ เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีทั้งสามดังกล่าวโดยได้รับความเห็นชอบจาก อ.ก.ค. กรม กรณีจึงเป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญแล้ว เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่ามีความขัดแย้งระหว่าง ผู้ฟ้องคดีทั้งสามกับผู้บริหารโรงเรียนอันเนื่องมาจากการร้องเรียนผู้อำนวยการโรงเรียน ที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามสังกัดอยู่ และได้มีการร้องต่อสื่อมวลชนจนมีการฟ้องร้องเป็นคดีความระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับผู้ฟ้องคดีทั้งสาม กรณีย่อมเห็นได้ว่าการบริหารงานของโรงเรียนย่อมมีปัญหาอุปสรรคจากความไม่เข้าใจกัน ซึ่งจะส่งผลต่อการบริหารจัดการและการเรียนการสอนภายในโรงเรียน อีกทั้ง แม้จะได้มีการดำเนินการทางวินัยต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสามและผู้อำนวยการโรงเรียนแล้วก็ตาม ก็ยังปรากฏข้อเท็จจริงอีกว่าได้มีการฟ้องร้องเป็นคดีอาญาระหว่างผู้อำนวยการโรงเรียนกับผู้ฟ้องคดีทั้งสาม กรณีจึงเห็นได้ว่าความขัดแย้งภายในโรงเรียนยังคงมีอยู่ ดังนั้น เมื่อการย้ายเป็นอำนาจของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๔๒ (๓) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. ๒๕๒๓ อันเป็นอำนาจบังคับบัญชาโดยตรงแม้จะไม่มีคำร้องขอย้าย ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีอำนาจในการพิจารณาย้ายข้าราชการเพื่อความเหมาะสมในการบริหารองค์กรที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจบังคับบัญชาและควบคุมดูแลได้ คำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ย้าย ผู้ฟ้องคดีทั้งสามตามคำสั่งลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๔๕ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อคำสั่งย้ายของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่เป็นกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสาม ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐจึงไม่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามตามคำขอ

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๖๖๕/๒๕๔๙ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๗๗/๒๕๕๔

ผู้ฟ้องคดีรับราชการครู ตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียน บ. สังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาอำเภอโนนไทย สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งสำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมาได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๕ แจ้งให้ผู้บริหารสถานศึกษาที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามหลักเกณฑ์จัดส่งคำร้องขอย้ายประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยให้มีการตรวจสอบคุณสมบัติอย่างเคร่งครัด หากผู้ขอย้ายรายใดมีคุณสมบัติไม่ครบถ้วนตามหลักเกณฑ์การย้ายเบื้องต้น สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมาขอสงวนสิทธิ์ที่จะไม่จัดทำรายละเอียดเสนอคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดโดยเด็ดขาด ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๕ ยื่นคำร้องขอย้ายไปที่โรงเรียนบ้านจอหอ โรงเรียนบ้านภูเขาลาดหรือโรงเรียนใดก็ได้ในเขตสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองนครราชสีมา ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ยื่นคำร้องขอย้ายไปที่โรงเรียนบ้านโกรกเดือนห้า โรงเรียนบ้านจอหอหรือโรงเรียนใดก็ได้ในเขตสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมืองนครราชสีมา ต่อมา คณะกรรมการกลั่นกรองแต่งตั้งย้ายผู้บริหารสถานศึกษาได้มีการประชุมและมีมติเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๕ และวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๕ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการพิจารณาให้ย้าย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้รับการนำเสนอเพื่อพิจารณาในที่ประชุมเนื่องจากเป็นผู้ขาดคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ ต่อมา คณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ได้มีมติ เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๕ เห็นชอบตามมติคณะกรรมการกลั่นกรองแต่งตั้งย้ายผู้บริหารสถานศึกษาภายหลังจากที่คณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ได้ดำเนินการแต่งตั้งย้ายผู้บริหารสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมาประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เสร็จสิ้นแล้ว คณะกรรมการดังกล่าว ได้มีมติให้ผู้บริหารสถานศึกษาที่ขาดคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ ดำรงตำแหน่งผู้บริหารในสถานศึกษานั้นๆ มาแล้วน้อยกว่า ๒ ปี นับถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ของปีที่ยื่นคำร้องขอย้าย ยื่นคำร้องขอย้ายเพื่อพิจารณาเพิ่มเติมได้ ตามมติของคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๕ เพื่อเป็นการเตรียมบุคลากรเข้าสู่เขตพื้นที่ และเพื่อให้สวัสดิการแก่

ข้าราชการครู สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมาจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๕ แจ้งให้ผู้บริหารสถานศึกษา ส่งคำร้องขอย้ายประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เพิ่มเติม ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้มีคุณสมบัติครบตามหลักเกณฑ์ ได้ยื่นคำร้องขอย้ายเป็นครั้งที่ ๒ โดยขอย้ายไปโรงเรียนบ้านภูเขาลาด หากไม่ได้ย้ายไปโรงเรียนดังกล่าวขอย้ายไปโรงเรียนใดก็ได้ในเขตสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองนครราชสีมา และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ยื่นคำร้องขอย้ายในครั้งนี้อย่างเดียว โดยขอย้ายไปที่โรงเรียนบ้านวังน้ำเขียว และโรงเรียนใดก็ได้ในเขตสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองนครราชสีมา ในการพิจารณาแต่งตั้งย้ายผู้บริหารสถานศึกษาในครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๕ นาย ส. ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดสระแก้ว ได้แจ้งต่อที่ประชุมว่า ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านภูเขาลาด สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมืองนครราชสีมา ได้เสียชีวิตลงเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๕ จึงขอให้นำตำแหน่งดังกล่าวเข้าพิจารณาในที่ประชุมด้วย ประธานที่ประชุมจึงได้เสนอตำแหน่งดังกล่าวเข้าพิจารณาในที่ประชุม ซึ่งที่ประชุมมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไปรักษาการในตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านภูเขาลาดตามคำสั่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๕ ส่วนผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการพิจารณาให้ย้าย ต่อมา สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมาได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๔๖ ย้ายและแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่า เป็นการแต่งตั้งย้ายผู้บริหารสถานศึกษาในกรณีพิเศษ เพื่อความเหมาะสมและเพื่อประโยชน์ของทางราชการ แต่เมื่อพิจารณารายงานการประชุมของคณะกรรมการกลั่นกรองแต่งตั้งย้ายผู้บริหารสถานศึกษา เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๕ ไม่ปรากฏว่าเป็นการยื่นคำร้องขอย้ายกรณีพิเศษที่สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหรือกิ่งอำเภอเป็นผู้ดำเนินการเสนอเพื่อความเหมาะสมและเพื่อประโยชน์ของทางราชการ ตามข้อ ๑๒ วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบ อ.ก.ค. จังหวัดนครราชสีมา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการแต่งตั้ง (ย้าย) ผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา พ.ศ. ๒๕๔๒ และไม่ปรากฏว่ากรณีมีเหตุผลความ

จำเป็นพิเศษที่ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดเสนอคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดพิจารณาให้ความเห็นชอบเป็นรายๆ ไป ตามนัยข้อ ๑๒ วรรคสอง แห่งระเบียบดังกล่าว ดังนี้ การพิจารณาแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไปราชการในตำแหน่งและให้ย้ายไปดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านภูเขาลาด จึงไม่ถือเป็นการย้ายกรณีพิเศษเพื่อความเหมาะสมหรือเพื่อประโยชน์ของทางราชการเมื่อการแต่งตั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไปราชการในตำแหน่งและให้ย้ายไปดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านภูเขาลาด ไม่ถือเป็นการย้ายกรณีพิเศษ จึงต้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์การย้ายกรณีปกติ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผู้ขาดคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ ดำรงตำแหน่งผู้บริหารในสถานศึกษานั้น ๑ มาแล้วน้อยกว่า ๒ ปี นับถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ของปีที่ยื่นคำร้องขอย้าย ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่เป็นสาระสำคัญในการพิจารณาแต่งตั้งย้ายผู้บริหารสถานศึกษาในการย้ายกรณีปกติ จึงเห็นได้ว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งแต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้ขาดคุณสมบัติไปราชการในตำแหน่งและแต่งตั้งให้ย้ายไปดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านภูเขาลาดเป็นการกระทำในส่วนที่เป็นสาระสำคัญอันถึงขนาดที่จะเป็นเหตุให้การออกคำสั่งดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๕๓๗/๒๕๕๑ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๙๖/๒๕๕๗

เรื่อง การบริหารงานบุคคล : การย้ายข้าราชการครูเพื่อแก้ปัญหการบริหารจัดการ ในหน่วยงานการศึกษา (ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ฯ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๑๐๑ วรรคสอง, หนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ที่ ศธ ๐๒๐๖.๓/ว ๑๕ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘) การย้ายข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเพื่อแก้ปัญหการบริหารจัดการในหน่วยงานการศึกษาโดยชอบด้วยกฎหมาย ข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบ ในศาลปกครอง ชั้นต้นคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๙๖/๒๕๕๗

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา ศูนย์บริการการศึกษา นอกโรงเรียนอำเภอกมลาไสย จังหวัดกาฬสินธุ์ ผู้ฟ้องคดีมีกรณีร้องเรียนจากผู้ใต้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีสองครั้ง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยจังหวัดกาฬสินธุ์ (ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดกาฬสินธุ์ (เดิม)) ได้จัดให้มีการหารือเพื่อแก้ไขปัญหาระหว่างผู้ฟ้องคดีและผู้ใต้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีในเรื่องที่มีการร้องเรียน แต่ไม่สามารถหาข้อยุติได้ และศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนภาคตะวันออกเฉียงเหนือจังหวัดอุบลราชธานีได้ตั้งคณะกรรมการสืบข้อเท็จจริงในเบื้องต้นกรณีร้องเรียนเกี่ยวกับการเปิดการเรียนการสอนวิชาชีพระยะสั้นแล้ว ปรากฏว่ากรณีเรื่องร้องเรียนการเปิดกลุ่มวิชาชีพระยะสั้นมีการเบิกเงินดำเนินการ จัดกลุ่มวิชาชีพระยะสั้น ๑๑ กลุ่ม เปิดดำเนินการจริง ๔ กลุ่ม ส่วนที่เหลืออีก ๗ กลุ่ม มีการนำไปใช้ในการจัดฝึกทักษะอาชีพในโครงการคาราวานแก้จน และพบว่าผู้ฟ้องคดีได้สั่งการ ให้มีการเก็บเงินจากผู้เรียนวิชาชีพนคนละ ๑๐๐ บาท โดยอ้างว่าเป็นค่าใช้จ่าย นอกจากนั้น ยังพบว่าผู้ฟ้องคดีมี

พฤติกรรมบริหารแบบข่มขู่ผู้ใต้บังคับบัญชา และมักจะอ้างเหตุผลว่าตนเอง เป็นผู้มีความสำคัญได้รับเกียรติ ได้รับการยกย่องจากหน่วยงานต่างๆ และปฏิบัติต่อผู้ใต้บังคับบัญชาในลักษณะให้มีการยอมรับการกระทำของตนเองทุกเรื่อง และมีการคาดหวังผู้ใต้บังคับบัญชาเสมอว่าถ้าทำงานไม่ดีจะให้ออกจากงาน ซึ่งทำให้ขาดขวัญกำลังใจและมีผลกระทบต่อระบบการปฏิบัติงานที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายตามนโยบาย การที่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้บริหารมีปัญหาในการบริหารงาน และมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินงบประมาณจนมีการร้องเรียนดังกล่าว เป็นกรณีที่เกิดปัญหาในหน่วยงานการศึกษาที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการ และถือได้ว่ามีความจำเป็นต้องย้ายและแต่งตั้งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเพื่อเป็นการแก้ปัญหานั้น เมื่อในขณะนั้น มีตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน ในระดับอำเภอ/กิ่งอำเภอในจังหวัดกาฬสินธุ์ว่าง ๒ อำเภอ คือ ตำแหน่งของอำเภอเมืองกาฬสินธุ์ซึ่งผู้อำนวยการเกษียณอายุราชการ และกิ่งอำเภอดอนจานซึ่งผู้บริหารย้ายไป การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยคณะกรรมการพิจารณาการย้ายของผู้บริหารสถานศึกษาศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนอำเภอ/กิ่งอำเภอของจังหวัดกาฬสินธุ์เสนอให้ย้ายผู้ฟ้องคดีให้ไปทำหน้าที่ที่ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนกิ่งอำเภอดอนจานเพื่อบรรเทาปัญหาความขัดแย้งระหว่างผู้ฟ้องคดีกับบุคลากรของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนอำเภอกมลาไสย ซึ่ง อ.ก.ค.ศ. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามข้อเสนอแนะดังกล่าว จึงมีมติอนุมัติให้ย้ายผู้ฟ้องคดี จากตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนอำเภอกมลาไสย ให้ไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา ศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนกิ่งอำเภอดอนจาน จังหวัดกาฬสินธุ์ สำนักบริหารงานการศึกษานอกโรงเรียน โดยให้ได้รับเงินเดือนอันดับและขั้นเดิม เพื่อแก้ปัญหการบริหารจัดการในหน่วยงานการศึกษา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ) จึงได้มีคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง ย้ายและแต่งตั้งข้าราชการครู ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ตามมติของ อ.ก.ค.ศ.๑ กรณีจึงเห็นได้ว่าการย้ายผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้พิจารณา โดยคำนึงถึงความเหมาะสม ประโยชน์ของทางราชการ และความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้วทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการย้ายข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา

- ตามหนังสือสำนักงาน ก.ค.ศ. ที่ ศธ ๐๒๐๖.๓/ว ๑๕ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ แล้ว และเมื่อคำสั่งดังกล่าวเป็นการย้ายผู้ฟ้องคดีให้ไปดำรงตำแหน่งในระดับเดียวกันกับตำแหน่งที่ผู้ฟ้องคดีดำรงอยู่เดิม โดยผู้ฟ้องคดียังคงได้รับเงินเดือนในอันดับและขั้นเดิม กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีเป็นการย้ายโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ นอกจากนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีต้องเดินทางจากบ้านพักที่อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ ไปปฏิบัติงานที่กิ่งอำเภอดอนจานซึ่งอยู่ภายในจังหวัดกาฬสินธุ์เช่นเดียวกับอำเภอกมลาไสย นั้น ยังไม่อาจรับฟังได้ว่าคำสั่งดังกล่าวมีลักษณะเป็นการสร้างภาระให้เกิดกับผู้ฟ้องคดีเกินสมควร แต่อย่างไรก็ดี ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง ย้ายและแต่งตั้งข้าราชการครู ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ตามมติของ อ.ก.ค.ศ. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ จึงไม่ใช่การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๙๔๕/๒๕๕๓ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๐๐๑/๒๕๕๙

เรื่อง ละเมิด/การบริหารงานบุคคล : ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งเฉพาะส่วนที่ย้ายผู้ฟ้องคดีและ เรียกค่าเสียหายจากการที่ไม่ได้รับเงินประจำตำแหน่งและเงินค่าตอบแทน (เป็นการ ออกคำสั่งย้ายไปดำรงตำแหน่งที่ลดอำนาจหน้าที่จากตำแหน่งเดิมอย่างมีนัยสำคัญ คำสั่งย้ายจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี)(ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐, พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕)

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๒๐๐๑/๒๕๕๙

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ) มีคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีจากผู้อำนวยการสำนักงาน (เจ้าหน้าที่บริหารงานการศาสนา ๘) สำนักพุทธมณฑลไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงาน (นักวิชาการศาสนา ๘ว) สำนักงานพระพุทธศาสนา จังหวัดสุพรรณบุรี ตั้งแต่วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวเป็นการกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่ง ในส่วนที่ย้ายผู้ฟ้องคดีและเรียกค่าเสียหาย เห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ ย้ายผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานการศาสนา ซึ่งเป็นตำแหน่งประเภทบริหารระดับกลาง มีเงินประจำตำแหน่งเดือนละ ๕,๖๐๐ บาท ไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักวิชาการศาสนา ๘ ว ได้รับเงินประจำตำแหน่งเดือนละ ๓,๕๐๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดี มีคุณสมบัติไม่ตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนักวิชาการศาสนา ๘ ว ตามที่ ก.พ. กำหนด อีกทั้งตำแหน่งที่ผู้ฟ้องคดีดำรงอยู่ก่อนออกคำสั่งย้ายก็ไม่อยู่ในกลุ่มตำแหน่งเดียวกันกับตำแหน่งนักวิชาการศาสนา ๘ ว การแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานการศาสนา ๘ ไปดำรงตำแหน่งนักวิชาการศาสนา ๘ ว จึงต้องได้รับความเห็นชอบจาก อ.ก.พ. กรม ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียก่อน การออกคำสั่งลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบ ด้วยหลักเกณฑ์ตามที่มาตรา ๕๖ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนด นอกจากนั้น คำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีในกรณีเช่นนี้ยังต้องถือว่าเป็นการย้ายไปดำรงตำแหน่งที่ลดอำนาจหน้าที่จากตำแหน่งเดิมลงอย่างมีนัยสำคัญ อันมีลักษณะเสมือนเป็นการย้ายโดยลดระดับตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีลงอีกด้วย เนื่องจากตำแหน่งเดิมของผู้ฟ้องคดีคือ เจ้าหน้าที่บริหารงานการศาสนา ๘

การบรรจุฯ กลับรับราชการ

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.๔๗/๒๕๕๗ **คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๒๕๐/๒๕๖๒**

ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจที่จะพิจารณาโดยมุ่งเน้นวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อทางราชการ เป็นสำคัญ อย่างไรก็ตาม การใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาในกรณีนี้ย่อมต้องเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่บกพร่องและมี เหตุผลสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจอย่างเพียงพอและเหมาะสม ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอกลับเข้ารับ ราชการตำรวจในสังกัดสถานีตำรวจภูธรบ้านทัพไทย กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสระแก้ว ซึ่งสถานีตำรวจภูธร บ้านทัพไทยได้มีหนังสือลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ส่งเอกสารหลักฐานคำขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีต่อผู้ บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสระแก้ว ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสระแก้วพิจารณาในชั้นต้นและเสนอความเห็น ต่อผู้ถูกฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้มีคุณสมบัติหรือเป็นผู้มีความสามารถพิเศษตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กำหนดไว้ และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับข้าราชการตำรวจผู้รับราชการในหน่วยงาน โดยคำนึงถึงอายุและ สุขภาพร่างกายตามวัยแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีอายุ ๕๐ ปีแล้ว สุขภาพร่างกายตามวัยแล้ว ความแข็งแรงย่อมไม่อาจ สู้ข้าราชการตำรวจที่มีวัยฉกรรจ์หรือมีอายุน้อยกว่าได้ แม้ผู้ฟ้องคดี จะมีประสบการณ์ความชำนาญในด้านงาน ป้องกันและปราบปราม มีความรู้ทางภาษาและธรรมเนียมประเพณีของประเทศกัมพูชาก็ตาม แต่คุณลักษณะ ดังกล่าวมิใช่คุณลักษณะที่จำเป็นต่องาน ในหน้าที่ของข้าราชการตำรวจ ดังนั้น การกลับเข้ามารับราชการตำรวจ จึงไม่ถือว่าเป็นประโยชน์แก่ทางราชการเท่าที่ควร แม้ผู้ฟ้องคดีจะไม่เป็นผู้ที่มีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๒ ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่ตามหนังสือ ตร. ที่ ๐๐๐๖.๓๓/๑๕๒๐ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับ การบรรจุข้าราชการตำรวจ ที่ออกจากราชการไปแล้วกลับเข้ารับราชการว่าให้พิจารณาโดยเคร่งครัดเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ทางราชการ

อย่างแท้จริงเท่านั้น ซึ่งการพิจารณาจะพิจารณาจากคุณวุฒิ ความรู้ความสามารถของผู้สมัคร ตำแหน่งที่จะบรรจุแต่งตั้ง อัตราเงินเดือนที่จะใช้รองรับ การดำเนินการ รวมทั้งสถานภาพกำลังพลของหน่วย และให้เสนอได้เฉพาะผู้สำเร็จการศึกษาปริญญาเกียรตินิยมทุกสาขาวิชาจากสถาบันการศึกษาที่ ก.พ. รับรองทั้งในประเทศและต่างประเทศ หรือผู้มีคุณวุฒิหรือผู้มีความรู้ความสามารถพิเศษนั้นๆ เช่น ผู้มีวุฒิทางแพทยศาสตร์ เกษตรศาสตร์ ผู้มีความรู้ความสามารถด้านการบิน การตรวจพิสูจน์และเก็บกู้วัตถุระเบิด เป็นต้น ซึ่งหากไม่บรรจุผู้มีคุณวุฒิหรือผู้มีความรู้ความสามารถดังกล่าว จะทำให้ราชการของหน่วยงานนั้นเสียหายเป็นอย่างมาก ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้มีคุณวุฒิหรือเป็นผู้มีความรู้ความสามารถพิเศษตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนดดังกล่าว หากบรรจุกลับเข้ารับราชการตำรวจก็ไม่ถือว่าเป็นประโยชน์แก่ทางราชการ ได้เท่าที่ควร จึงอยู่ในหลักการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ให้ระงับการดำเนินการได้โดยไม่ต้องเสนอสำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาสั่งการอีกทั้ง ในระหว่างรับราชการนั้นผู้ฟ้องคดีเคยถูกลงโทษทางวินัย ข้อหาไม่สนใจปฏิบัติหน้าที่ราชการและเอาเวลาราชการไปประกอบอาชีพส่วนตัว และกระด้างกระเดื่องขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ถูกลงโทษ กักยาม ๗ วัน และข้อหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงโดยต้องหากติอาญาในข้อหาหมิ่นประมาท ซึ่งต่อมาได้ถอนคำร้องทุกข์ไปจึงยุติเรื่องทางวินัยอย่างร้ายแรง และลงโทษกักยาม ๕ วัน จนกระทั่ง ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการ การที่ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสระแก้วเสนอความเห็นต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีว่าควรระงับการดำเนินการโดยพิจารณาไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นของผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสระแก้ว จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งให้ระงับการดำเนินการไม่เสนอคำขอกลับเข้ารับราชการของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ส่งคำอุทธรณ์ให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติได้พิจารณา คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี นั้น เมื่อศาลได้วินิจฉัยแล้วว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่เห็นชอบ ตามความเห็นของผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดสระแก้วชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะส่งคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้ผู้มีอำนาจพิจารณาหรือไม่ จึงไม่ได้มีผลต่อคำสั่งไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการให้ไม่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยพิพากษายืน

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ.๑๕๒/๒๕๕๙ คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๕/๒๕๖๑

เรื่อง การบริหารงานบุคคล : ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งปฏิเสธกลับเข้ารับราชการผลพิจารณา อุทธรณ์และขอใช้ค่าเสียหาย(เมื่อพิจารณาจากคำขอกลับเข้ารับราชการเนื่องจาก ได้ออกจากราชการไปเพราะกระทำผิดวินัยแม้จะล้างมลทินได้ตาม พ.ร.บ. ล้างมลทินฯ แต่ล้างได้เฉพาะโทษเท่านั้น หาได้ล้างการกระทำผิดไม่และเมื่อพิจารณาความจำเป็น และประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับและพฤติการณ์การกระทำซึ่งเข้าข่าย เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม อันมีลักษณะต้องห้าม ที่ไม่อาจเข้ารับราชการได้ คำสั่งปฏิเสธไม่รับกลับเข้ารับราชการและผลการวินิจฉัย ยกอุทธรณ์ขอด้วยกฎหมาย)(พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๐ และ พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๖)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนักวิชาการประกันสังคม ระดับ ๘ (ประกันสังคมจังหวัด) สำนักงานประกันสังคมจังหวัดเลย ได้ถูกดำเนินการทางวินัยกรณีถูกกล่าวหาว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานประกันสังคม ๘ (ประกันสังคมจังหวัด) สังกัดสำนักงานประกันสังคมจังหวัดบุรีรัมย์ อนุมัติสั่งจ่ายเงินให้แก่นางสาว พ. กรณีคลอดบุตร โดยที่ปรากฏหลักฐานเชื่อได้ว่าบุคคลดังกล่าวไม่ได้คลอดเด็กชาย ศ. ผู้ฟ้องคดีซึ่งมีอำนาจพิจารณาสั่งการเกี่ยวกับคำขอรับประโยชน์ทดแทนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ กลับพิจารณาดำเนินการอนุมัติและสั่งจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนในเรื่องที่ตนรู้ว่าเป็นเท็จ เพื่อให้นางสาว พ. ซึ่งอยู่กินฉันสามีภรรยากับผู้ฟ้องคดีได้รับเงินประโยชน์ทดแทนกรณีคลอดบุตรโดยมิควรได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (เลขาธิการสำนักงานประกันสังคม) จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมา ก.พ. มีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (สำนักงานประกันสังคม) เพิ่มโทษจากปลดออกจากราชการเป็นไล่ออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๖ โดยผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงกรณีดังกล่าว ต่อมา ได้มี พ.ร.บ. ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงอยู่ก่อน หรือในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ และได้รับโทษทางวินัยแล้วทั้งหมดหรือบางส่วน ให้ถือว่าผู้ถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์นั้น มิได้เคยถูกลงโทษทางวินัยในกรณีนั้นมาก่อน ข้าราชการพลเรือนที่ถูก

ลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการที่ได้รับการล้างมลทินสามารถ ยื่นคำขอบรรจุกลับเข้ารับราชการได้ เพราะถือว่าบุคคลผู้ยื่นคำขอนั้นไม่เป็นผู้ขาดคุณสมบัติทั่วไปสำหรับบุคคลที่จะเข้ารับราชการ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ ขอกลับเข้า รับราชการ และได้มีหนังสือร้องเรียนลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ขอความเป็นธรรม ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานขอให้พิจารณาคำร้องขอกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่สมควรรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ด้วยเหตุผลว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามในการเข้ารับราชการเนื่องจากเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจ ของสังคมตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับแนวทางปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ และเมื่อพิจารณาโดยคำนึงถึงความจำเป็นและประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับ ในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีปัญหาการขาดแคลนบุคลากรในตำแหน่ง ประเภท สายงาน และระดับเดียวกับผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาปฏิเสธการกลับ เข้ารับราชการให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่ปลัดกระทรวงแรงงาน วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ ตามหนังสือลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยดังกล่าว จึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพิกถอนคำสั่งที่ไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ที่ปฏิเสธไม่รับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ถูกลงโทษทางวินัยและได้รับคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการก่อนวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นวันที่ พ.ร.บ. ล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผลใช้บังคับ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้อยู่ในข่ายได้รับการล้างมลทิน โดยให้ถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยตามคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการในกรณีดังกล่าวมาก่อนตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี จึงมีสิทธิที่จะยื่นคำขอกลับเข้ารับราชการได้ แต่โดยที่พระราชบัญญัติเดียวกัน

มาตรา ๕ บัญญัติให้ล้างมลทินแก่ผู้ถูกลงโทษทางวินัย ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้นๆ โดยบทบัญญัติดังกล่าวมิได้บัญญัติให้ลบล้างพฤติการณ์การกระทำผิดที่ผ่านมาของผู้กระทำผิด แต่อย่างไรก็ดี กรณีการบรรจุข้าราชการผู้ซึ่งออกจากราชการ เพราะกระทำผิดวินัยกลับเข้ารับราชการ ในกรณีการล้างมลทินตามกฎหมายล้างมลทิน ซึ่งในขณะนั้นเป็นการล้างมลทินข้าราชการกระทำผิดวินัยตาม พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ ตาม พ.ร.บ. ล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ พ.ศ. ๒๔๙๙ ว่า แม้ผู้ถูกลงโทษไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการเพราะกระทำผิดวินัยจะไม่ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ (๑๐) (๑๑) (๑๒) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ เพราะได้รับล้างมลทินตาม พ.ร.บ. ล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ พ.ศ. ๒๔๙๙ แต่ผู้นั้นอาจเป็นผู้ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๔๔ (๖) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ ก็ได้ ถ้าหากการกระทำอันเป็นเหตุให้ ถูกลงโทษ ไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากการนั้นเป็นการบกพร่องในศีลธรรมอันดี เพราะการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ นั้น ล้างแต่เฉพาะโทษเท่านั้น หาได้ล้าง การกระทำผิดนั้นด้วยไม่ เมื่อผู้ฟ้องคดีมีคำขอลกลับเข้ารับราชการ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะพิจารณารับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำต้องดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติของระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการขอยกเว้นให้เข้ารับราชการกรณีมีลักษณะต้องห้ามเป็นข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อ ๓ และข้อ ๔ ซึ่งกำหนดให้ผู้มีลักษณะต้องห้ามประการหนึ่งประการใดตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. และมีความประสงค์จะเข้ารับราชการ ให้ยื่นคำขอยกเว้นกรณีที่มีลักษณะต้องห้ามตามแบบที่สำนักงาน ก.พ. กำหนด และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งเหตุผล ความจำเป็นที่จะให้กลับเข้ารับราชการต่อเลขาธิการ ก.พ. เพื่อดำเนินการต่อไป ดังนั้น ในการพิจารณาให้ความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการหรือไม่ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอำนาจที่จะนำพฤติการณ์การกระทำที่ผ่านมาของผู้ฟ้องคดีมาประกอบการวินิจฉัย โดยคำนึงถึงความจำเป็นและประโยชน์ที่ทางราชการจะได้รับประกอบในการพิจารณา ให้ความเห็นชอบด้วย เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ถูกดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรงและได้มีการตรวจสอบพฤติการณ์

การกระทำของผู้ฟ้องคดี พบว่าผู้ฟ้องคดีอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนกระทำการทุจริตต่อหน้าที่ จึงเข้าข่ายเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีจนเป็นที่รังเกียจของสังคม อันมีลักษณะต้องห้ามที่ไม่อาจเข้ารับราชการได้ตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง ข. (๔) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบแนวทางปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ และเมื่อพิจารณาโดยคำนึงถึงความจำเป็นและประโยชน์ ที่ทางราชการจะได้รับ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีปัญหาการขาดแคลนบุคลากรในตำแหน่งประเภท สายงาน และระดับเดียวกับผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดี

การเลื่อนชั้น

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๕๐/๒๕๔๖ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๔๑/๒๕๔๘

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งไม่ได้จัดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานตามที่ ก.ค. กำหนด จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีขาดโอกาสที่จะได้รับทราบผลการประเมินของผู้บังคับบัญชา ซึ่งหากแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีรับทราบผลการประเมินตั้งแต่ครั้งแรก ก็จะทำให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสปรับปรุงตนเอง หรือหากไม่เป็นไปตามที่ถูกกล่าวหา ก็จะได้มีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้ประเมินทราบ อีกทั้งข้อกล่าวหาที่คณะผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียน ซึ่งเป็นผู้เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นข้อกล่าวหาที่ขาดพยานหลักฐาน จึงไม่สามารถรับฟังได้ ดังนั้น การพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๙ วรรคหนึ่ง ของกฎ ก.ค. ฉบับที่ ๒๐ (พ.ศ. ๒๕๔๐)ฯ จึงเป็นผลให้คำสั่งสำนักงานสามัญศึกษาจังหวัดสกลนครในส่วนที่เกี่ยวกับการเลื่อนชั้นเงินเดือนของผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานสามัญศึกษาจังหวัดสกลนคร ที่ ๑๖๕/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๒ เฉพาะในส่วนที่มีผลเป็นการเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ ให้ผู้ฟ้องคดีครั้งชั้น โดยมีเงื่อนไขให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ ให้ผู้ฟ้องคดีใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยไม่นำข้อเท็จจริงที่พิจารณาครั้งที่แล้วมาใช้พิจารณาอีก เพราะข้อเท็จจริงที่เคยกล่าวอ้างไว้ไม่มีหลักฐานและเหตุผลเพียงพอ ทั้งนี้ ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่มิคำพิพากษา คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๘๙๔/๒๕๔๙ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๙/๒๕๕๔

ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานช่าง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลคลองทับจันทร์ ผู้ถูกฟ้องคดี (นาย ส.) ในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคลองทับจันทร์ มีคำสั่ง ที่ ๘๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๖ เลื่อนขั้นเงินเดือนพนักงานส่วนตำบลประจำปีงบประมาณ ๒๕๔๗ (ครึ่งปีหลัง เมษายน ถึง กันยายน ๒๕๔๖) ให้ผู้ฟ้องคดีเลื่อนขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น โดยนาย ส. เป็นผู้ประเมินผลการปฏิบัติงานให้ผู้ฟ้องคดีอยู่ในระดับดีเด่น และในวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีได้โอนย้ายไปเทศบาลตำบลพลับพลาณารายณ์ ต่อมา เมื่อนาย อ. ได้มาดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคลองทับจันทร์ ปรากฏว่านาย ฌ. ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลคลองทับจันทร์ได้ร้องเรียนกรณีที่ไม่ได้เลื่อนขั้นเงินเดือนประจำปีงบประมาณ ๒๕๔๗ (ครึ่งปีหลัง เมษายน ถึง กันยายน ๒๕๔๖) ผู้ถูกฟ้องคดี (นาย อ.) จึงออกคำสั่ง ที่ ๖๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เลื่อนขั้นเงินเดือนพนักงานส่วนตำบล ประจำปีงบประมาณ ๒๕๔๗ (ครึ่งปีหลัง เมษายน ถึง กันยายน ๒๕๔๖) ให้นาย ฌ. ได้เลื่อนขั้นเงินเดือน ๐.๕ ขั้น ผู้ฟ้องคดีได้เลื่อนขั้นเงินเดือน ๐.๕ ขั้น เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีถูกลดขั้นเงินเดือนลง ๐.๕ ขั้น จากคำสั่ง ที่ ๘๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๖ ดังนั้น เมื่อผลการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีอยู่ในเกณฑ์ดีเด่น ผู้ฟ้องคดีจึงอยู่ในข่ายได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้น ตาม พ.ร.บ. ระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสระแก้ว เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบล ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ และการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนไม่เกินวงเงินร้อยละ ๖ ตามที่สำนักงาน ก.อบต. กำหนด ดังนั้น ที่ผู้ถูกฟ้องคดี (นาย ส.) ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีได้เลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นจึงชอบด้วยกฎหมาย ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดี (นาย อ.) ได้ออกคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งที่เลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นให้แก่ ผู้ฟ้องคดีดังกล่าว โดยอ้างเหตุผลว่าเชื่อได้ว่าเหตุที่นาย ฌ. ไม่ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนน่าจะเกิดจากการกลั่นแกล้งย้อมเป็นการอ้างเหตุผลที่มีอจรับฟังได้ เนื่องจากการให้เหตุผลในการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวมิได้เกิดมาจากการที่ผู้ฟ้องคดีมีผลการประเมินการปฏิบัติงานอยู่ในระดับ ที่ไม่ควรได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนหนึ่งขั้นตามที่ประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดสระแก้วฯ กำหนดไว้แต่อย่างใด ที่ผู้ถูกฟ้องคดีให้เหตุผลดังกล่าวในการออกคำสั่งเพื่อเพิกถอนคำสั่งที่ให้เลื่อนขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้น เป็นให้เลื่อนขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๐.๕ ขั้น จึงเป็นการไม่ชอบและไม่มีเหตุผลอันสมควร และเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลคลองทับจันทร์ ที่ ๖๔/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ที่ให้เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลคลองทับจันทร์ ที่ ๘๕/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๖ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๗๗๐/๒๕๕๐ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๗๑/๒๕๕๔

ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งเรื่องเลื่อนชั้นและระดับเงินเดือนที่เลื่อนชั้นให้ผู้ฟ้องคดีเพียง ๑.๕ ชั้น ซึ่งผู้ฟ้องคดีควรได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือน ๑ ชั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือน ครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๖) ของโรงเรียนสาธิตน้ำผึ้ง ในพระอุปถัมภ์ฯ ผู้อำนวยการโรงเรียนได้มีคำสั่ง ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๖ แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนและเลื่อนชั้นค่าจ้าง ครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๖) เพื่อให้ทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการกลั่นกรองผลการประเมินให้เกิดมาตรฐานและความเป็นธรรม โดยแต่งตั้งให้นางสาว อ. ซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นประธาน นาง ร. ตำแหน่งผู้ช่วยผู้อำนวยการเป็นรองประธานกรรมการ นาง พ. ตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ นางสาว จ. ตำแหน่งครูผู้สอน และนาย ภ. ตำแหน่งหัวหน้างานสำนักงานฝ่ายปกครอง เป็นกรรมการและเลขานุการ ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวเป็นการแต่งตั้งตามแนวทางข้อ ๑๓ ของประกาศสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติในการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนข้าราชการ ครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๖) ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ เห็นได้ว่า ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตน้ำผึ้ง ในพระอุปถัมภ์ฯ ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาเลื่อนชั้นเงินเดือนและเลื่อนชั้นค่าจ้าง ครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๖) เป็นไปตามองค์ประกอบของคณะกรรมการที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดไว้แล้ว และในการพิจารณาเพื่อเลื่อนชั้นเงินเดือนให้แก่ข้าราชการแต่ละครั้ง จะต้องพิจารณาจากผลการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานเป็นหลักในการพิจารณา ส่วนข้อมูลอื่นๆ เช่น แพ้มะสมงาน (ถ้ามี) การลา และการรักษาวินัยให้นำมาประกอบการพิจารณา จึงเป็นกรณีที่คณะกรรมการต้องพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีมีระดับคะแนนการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการอยู่ในเกณฑ์ใดให้ได้ความชัดเจนเสียก่อน แล้วจึงพิจารณาข้อมูลอื่นมาประกอบการพิจารณา เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้คะแนนการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานมากกว่า ๙๐% และเมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดี มีการลาเกินกว่าที่หลักเกณฑ์กำหนด หรือมีข้อบกพร่องเกี่ยวกับการรักษาวินัย หรือมีความประพฤติไม่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการ อีกทั้งไม่ปรากฏเหตุผลประกอบการพิจารณาเพื่อแสดงว่ามีข้อเท็จจริงใดที่จะทำให้ผู้ฟ้องคดีอยู่ในหลักเกณฑ์สมควรได้รับการเลื่อนชั้นเงินเดือน ๐.๕ ชั้น ถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีอยู่ในข่ายที่อาจจะได้รับการพิจารณาเลื่อนชั้น

เงินเดือน ๑ ขั้น ซึ่งการจัดลำดับจะต้องเป็นไปตามลำดับคะแนนที่ได้รับจากการประเมิน เมื่อคณะกรรมการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนและเลื่อนขั้นค่าจ้าง ครั้งที่ ๒ (๑ ตุลาคม ๒๕๔๖) ของโรงเรียนสายน้ำผึ้ง ในพระอุปถัมภ์ฯ พิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งได้รับการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงาน ๙๑% ให้ได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือน ๐.๕ ขั้น ในขณะที่มีข้าราชการครูที่มีระดับคะแนนการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติงานของข้าราชการ ๙๐ % แต่ได้รับการพิจารณาให้เลื่อนขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น การพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีอยู่ในบัญชีรายชื่อผู้สมควรได้รับการพิจารณาให้เลื่อนขั้นเงินเดือน ๐.๕ ขั้น ดังกล่าว จึงเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี การที่ผู้อำนวยการโรงเรียนเสนอบัญชีรายชื่อผู้ได้เลื่อนขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น และ ๐.๕ ขั้น ซึ่งมีการระบุคะแนนที่มีความแตกต่างกันโดยไม่มีการระบุเหตุผลว่าเพราะเหตุใดจึงประเมินผลแตกต่างกันนั้น เมื่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาได้รับบัญชีการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนของแต่ละโรงเรียนแล้ว แม้เจ้าหน้าที่จะพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องตามหลักเกณฑ์เบื้องต้น แต่ก็ต้องตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการจัดลำดับคะแนนและผลการพิจารณาของแต่ละโรงเรียน ซึ่งเป็นกรณีที่ปรากฏชัดเจนและตรวจสอบได้โดยง่าย ก่อนการเสนอต่อคณะกรรมการระดับเขตพื้นที่การศึกษา พิจารณาให้ความเห็นชอบ เมื่อคณะกรรมการในระดับเขตพื้นที่การศึกษาไม่ได้ก้าวล่วงลงไปตรวจสอบในรายละเอียดของบัญชีที่โรงเรียนเสนอมา โดยพิจารณาเห็นชอบตามบัญชีที่โรงเรียนเสนอมาทุกประการนั้น ถือเป็นการพิจารณาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดี (ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๒) มีคำสั่งสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต ๑ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ เพื่อเลื่อนขั้นและระดับเงินเดือนข้าราชการ โดยให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการเลื่อนขั้นเงินเดือนเพียง ๐.๕ ขั้น ซึ่งไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามประกาศสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงเป็นการออกคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

การเลื่อนระดับ

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๖๒๑/๒๕๔๘ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๗๑/๒๕๕๒

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากกรณีเห็นได้ว่าการออกหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกครั้งนี้ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดนั้นมิได้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์เดิมในข้อการดำเนินการให้ข้าราชการในสังกัดได้ทราบล่วงหน้าตามที่เห็นสมควรตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘.๔/ว๑๖ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๓๘ โดยสำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อให้เป็นไปตามที่ ก.พ. กำหนดไว้ตามหนังสือ ที่ มท ๐๒๐๓.๒/ว๐๑๗๐ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๑ ในข้อที่ ๒.๑ เรื่องประกาศรับสมัครผู้ที่มีคุณสมบัติครบถ้วนประกอบข้อ ๒.๒ ให้กำหนดวันรับสมัครผู้เข้ารับการคัดเลือกไม่น้อยกว่า ๗ วันทำการ การกำหนดหลักเกณฑ์ใหม่ดังกล่าวข้างต้นเช่นนี้จึงไม่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์เดิมและชอบด้วยเหตุผล แม้ว่า ก.พ. จะให้อำนาจในการวางหลักเกณฑ์เพิ่มเติมได้ในเรื่ององค์ประกอบที่ใช้ในการพิจารณาหรือแนวทางการดำเนินการคัดเลือกก็ตามแต่ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานเดิมโดยชอบด้วยกฎหมายและต้องไม่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ ก.พ. กำหนด โดยต้องดำเนินการให้ข้าราชการในสังกัดได้ทราบเป็นการล่วงหน้าตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ เพื่อความเป็นธรรมและความโปร่งใส ทั้งเพื่อการพัฒนาการบริหารทรัพยากรบุคคลในภาครัฐให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนั้น การกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการคัดเลือกบุคคลที่จะเข้ารับการประเมินเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสำหรับผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์ (ตำแหน่งประเภททั่วไป) ระดับ ๗ว หรือ ๘ว ตามฟ้องจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.๔๖/๒๕๕๐ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๖๔/๒๕๕๗

เรื่อง บริหารงานบุคคล : การเลื่อนตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ ของโรงพยาบาลสมุทรปราการ (พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๒, พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๕๒ (๕) และ (๖) และมาตรา ๕๘, พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๘) การออกคำสั่งเกี่ยวกับการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการ หนังสือเวียนการรับสมัครบุคคลเข้ารับการศึกษาเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นคำสั่งทางปกครองทั่วไป คำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๓๖๔/๒๕๕๗

ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า โรงพยาบาลสมุทรปราการประกาศรับสมัครคัดเลือกบุคคล เพื่อดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ ฝ่ายบริหารทั่วไป ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ว่าง ผู้ฟ้องคดียื่นใบสมัครเพื่อเข้ารับการศึกษาเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ และมีผู้สมัครเข้ารับการศึกษาในตำแหน่งเดียวกันกับผู้ฟ้องคดี ๔ คน ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการ) มีประกาศลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ประกาศรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือกปรากฏว่านาง บ. สอบได้ลำดับที่ ๑ นาง ว. สอบได้ลำดับที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีสอบได้ลำดับที่ ๓ และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งจังหวัดสมุทรปราการลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๗ แต่งตั้งนาง บ. ขึ้นดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ ฝ่ายบริหารทั่วไป โรงพยาบาลสมุทรปราการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการคัดเลือกไม่เป็นธรรม จึงมีหนังสือร้องขอความเป็นธรรมไปยัง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และได้รับคำชี้แจงจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสมุทรปราการ) ว่า ได้ดำเนินการคัดเลือกตามหลักเกณฑ์ของหนังสือสำนักงาน กพ. ที่ นร. ๐๗๐๘.๑/ว ๒๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๐ แล้ว ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีควรเป็นผู้ได้รับการคัดเลือกเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ประกอบกับกระบวนการดำเนินการคัดเลือกไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้อง ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนประกาศรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือก เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ โรงพยาบาลสมุทรปราการ ดังกล่าวเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ปลัดกระทรวงสาธารณสุขผู้มีอำนาจบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๘ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ประกอบมาตรา ๕๒ (๕) และ (๖) แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่ง ลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๗ มอบอำนาจด้านการบริหารงานบุคคลในส่วนที่

ที่เกี่ยวกับการเลื่อนข้าราชการในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขที่ปฏิบัติงานในราชการบริหารส่วนภูมิภาค และราชการบริหารส่วนกลางที่มีสำนักงานตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาคขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้นในตำแหน่ง ตั้งแต่ระดับ ๗ ลงมาตามมาตรา ๕๘ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ปฏิบัติราชการแทน จึงเห็นว่าอำนาจในการออกคำสั่งเกี่ยวกับการบรรจุและแต่งตั้งให้ข้าราชการ ในสังกัดสำนักงาน ปลัดกระทรวงสาธารณสุขในราชการบริหารส่วนภูมิภาคและราชการส่วนกลาง ที่มีสำนักงานตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาคจึง เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อปรากฏว่าการเลื่อนข้าราชการขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ บริหารงานทั่วไป ๖ ซึ่งเป็นข้อพิพาทในคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ริเริ่มดำเนินการโดยมีหนังสือลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๗ แจ้งเวียนการ รับสมัครบุคคลที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดเข้ารับการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรง ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ ในระหว่างวันที่ ๘ ถึงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๗ ไปยังนายแพทย์สาธารณสุข จังหวัดและผู้อำนวยการโรงพยาบาลทั่วประเทศ และปรากฏว่ามีผู้ยื่นใบสมัครเข้ารับการคัดเลือกในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ บริหารงานทั่วไป ๖ ตามหนังสือแจ้งเวียนดังกล่าวของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จำนวน ๔ คน คือ ผู้ฟ้องคดี นาง บ. นางสาว ด. และนาง ว. หลังจากที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการรับสมัครบุคคลทั้งสี่รายดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ทำ หนังสือลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เสนอเรื่องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกบุคคล ให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ และออกประกาศจังหวัดสมุทรปราการ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ให้ผู้ที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดที่สนใจยื่นใบสมัครที่ฝ่ายการเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลสมุทรปราการตั้งแต่วันที่ ๑๐ ถึง วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๗ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ แจ้งเวียนประกาศการรับ สมัครคัดเลือกดังกล่าว ไปยังนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดทุกจังหวัดและผู้อำนวยการโรงพยาบาลทั่วประเทศ เพื่อ แจ้งให้ผู้สนใจทราบ ปรากฏว่าไม่มีผู้ยื่นใบสมัครเข้ารับการคัดเลือกเพื่อเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ บริหารงานทั่วไป ๖ ตามประกาศดังกล่าวแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงนำรายชื่อผู้สมัครจำนวน ๔ ราย ที่ได้ยื่นใบ สมัครไว้แล้วตามหนังสือแจ้งเวียนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ข้างต้นมาออกประกาศจังหวัดสมุทรปราการ ลงวันที่

๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ให้ผู้สมัครทั้งสี่รายเป็นผู้มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ และคณะกรรมการคัดเลือกบุคคลฯ ได้ดำเนินการคัดเลือกโดยการสัมภาษณ์และพิจารณาคุณสมบัติของผู้สมัคร เข้ารับการคัดเลือกทั้งสี่รายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงออกประกาศจังหวัดสมุทรปราการ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ประกาศรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ โรงพยาบาลสมุทรปราการ โดยนาง บ. สอบได้ลำดับที่ ๑ นาง ว. สอบได้ลำดับที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีสอบได้ลำดับที่ ๓ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๗ เลื่อนนาง บ. ขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ ฝ่ายบริหารทั่วไป โรงพยาบาลสมุทรปราการ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๗ เป็นต้นไป จากข้อเท็จจริงข้างต้นเห็นได้ว่า เมื่ออำนาจในการออกคำสั่งเกี่ยวกับการบรรจุและแต่งตั้ง ให้ข้าราชการในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขในราชการบริหารส่วนภูมิภาคและราชการส่วนกลางที่มีสำนักงานตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาคเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๗ ที่แจ้งเวียนให้บุคคลที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดให้ยื่นใบสมัครเข้ารับการคัดเลือกเพื่อเลื่อนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ โรงพยาบาลสมุทรปราการ ในระหว่างวันที่ ๘ ถึงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๗ อันมีลักษณะ ของการกระทำที่เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง ระงับหรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล โดยมีผลบังคับเป็นการทั่วไป แต่มุ่งหมายให้ใช้บังคับกับการสมัครเข้ารับการคัดเลือกคราวนี้คราวเดียว หนังสือแจ้งเวียนดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นคำสั่งทางปกครองทั่วไป ซึ่งต้องกระทำโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในเรื่องนั้นตามมาตรา ๑๒ แห่ง พ.ร.บ. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนในเรื่องดังกล่าว หนังสือแจ้งเวียนดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีขอบ ด้วยกฎหมาย เนื่องจากเป็นการกระทำโดยเจ้าหน้าที่ที่ไม่มีอำนาจ และย่อมมีผลทำให้การรับสมัครบุคคลตามหนังสือแจ้งเวียนดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมายไปด้วยเช่นกัน ในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งได้ดำเนินการรับสมัครตามประกาศ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ อันเป็นการดำเนินการคัดเลือกตามที่ได้รับมอบอำนาจไว้ นั้น

เมื่อปรากฏว่าไม่มีผู้ใดยื่นใบสมัครตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำรายชื่อผู้สมัครเข้ารับการคัดเลือกในตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ ทั้ง ๔ ราย ที่ยื่น ใบสมัครตามหนังสือแจ้งเวียนและการรับสมัครของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่รับสมัครไว้ในระหว่าง วันที่ ๘ ถึงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นระยะเวลาก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีประกาศ รับสมัคร อันเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย มาประกาศเป็นรายชื่อผู้มีสิทธิเข้ารับ การคัดเลือก แล้วดำเนินการคัดเลือกและประกาศรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ จึงเป็นการนำเอาผลของการกระทำที่ไม่ชอบ ด้วยกฎหมายมาดำเนินการออกประกาศ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามประกาศ จังหวัดสมุทรปราการ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ เรื่อง ประกาศรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือก เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๘ และตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ เฉพาะในส่วนที่ประกาศรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรง ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหาร งานทั่วไป ๖ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนประกาศ จังหวัดสมุทรปราการ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ เรื่อง ประกาศรายชื่อผู้ผ่านการคัดเลือก เพื่อแต่งตั้งให้ดำรง ตำแหน่งเฉพาะตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ ของโรงพยาบาลสมุทรปราการ โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นวันที่ออกประกาศดังกล่าว คำขออื่นให้ยก ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผล